

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

09 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Lipencov Valentin și avocatul său Daniel Șontea, avocatul Ropot Veaceslav în numele inculpatului Siuzev Alexandr, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2015 și a sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 05 mai 2014, în cauza penală privindu-i pe,

Lipencov Valentin Alexandr, născut la 11 octombrie 1987, originar și domiciliat mun. Chișinău, or. Durlăști, str. Gribov 61 A și

Siuzev Alexandr Vitali, născut la 09 decembrie 1984, originar și domiciliat mun. Chișinău str. Bulgară 1 ap.13.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță*: 03.05.2013-05.05.2014

2. *instanța de apel*: 04.08.2014-17.02.2015

3. *instanța de recurs*: 02.06.2015 - 09.09.2015

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 05 mai 2014, a fost recunoscut vinovat și condamnat Siuzev Alexandr Vitali, în baza:

- art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, la 5 ani închisoare;

- art. 290 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare.

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

Prin aceeași sentință a fost recunoscut vinovat și condamnat Lipencov Valentin Alexandr, în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, la 4 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că la 11 februarie 2013, Siuzev A. în jurul orei 22.25, aflîndu-se pe str. Albișoara, 18, mun. Chișinău, acționînd intenționat, urmărind premeditat scopul însușirii deschise a bunurilor altei persoane, s-a apropiat de Apcel Serghei și deschis i-a sustras din buzunarul stîng al scurtei, telefonul mobil de model

„LG” evaluat la prețul de 1000 lei, după care cu bunul sustras a părăsit locul faptei, cauzând părții vătămate un prejudiciu material în proporții considerabile.

Tot el, Siuzev A. la data de 23 martie 2013 a adus la domiciliul în care locuia temporar cu Miron Ana, amplasat pe bd. Grigore Vieru 25, ap.42, mun. Chișinău și care aparține lui Salnicov Octavian, un pistol de culoare neagră și câteva cartușe, fără a avea permis de port armă eliberat de către organele competente, care, potrivit raportului de expertiză nr. 2025 din 18.04.2013, două cartușe se referă la categoria muniții, sînt cartușe de vînătoare calibru 12, cu lovitură centrală ambalate artizanal prin încărcarea tuburilor de cartușe calibru 12, confecționate industrial, un cartuș de marcă comercială „Nobel Sport” la întreprinderea „Dinamit” Germania și un cartuș de marcă comercială „Record” la uzina „Красназаводский химический завод” din Federația Rusă, încărcate cu alice cu diametrul de 4.1 și mitralii cu diametrul 5.3 mm - cartușul militar cal. 5.45 (5.45*39 mm) cu lovitură centrală, confecționat în condiții industriale la uzina din or. Barnaul Federația Rusă în anul 1982 destinat pentru efectuarea tragerilor din pistoale - mitralieră de tipul AK-74, AKS-74, AKS-74U.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanță a calificat *de drept* faptele inculpatului Siuzev A., în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal și anume – *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane cu cauzarea de daune în proporții considerabile* și în baza art. 290 alin. (1) Cod penal și anume – *păstrarea ilegală a munițiilor fără autorizația corespunzătoare*.

De asemenea, la 26 martie 2013, în jurul orei 01.30, Siuzev A., împreună și de comun acord cu Lipencov V., avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane, afîndu-se în apartamentul 25 amplasat în casa nr. 11/1, de pe str. Trandafirilor, mun. Chișinău, împărțindu-și rolurile între ei, și anume Siuzev A., aplicînd violența nepericuloasă pentru viața și sănătatea persoanei, manifestată prin ținerea forțată la perete a lui Viștac Maria, de la care, Lipencov V., în mod deschis a sustras un laptop de model „Acer Aspire”, în valoare de 4000 lei, și cu bunul sustras au părăsit locul săvîrșirii infracțiunii, cauzînd părții vătămate o daună în proporții considerabile.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanță a calificat *de drept* fapta inculpaților Siuzev A. și Lipencov V., în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal și anume – *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvîrșită de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei și cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Împotriva sentinței au declarat apel:

3.1 Avocatul Ropot Veaceslav în numele inculpatului Siuzev A., care a solicitat casarea acesteia, cu recalificarea faptelor incriminate ultimului de la art. 187 alin. (2), lit. b) Cod Penal la art. 187 alin. (1) Cod penal cu încetarea procesului penal în privința acestuia, pe motivul împăcării inculpatului Siuzev A. cu părțile vătămate Apcel S. și Viștac M. și achitarea lui Siuzev A. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod Penal, din motivul că nu există faptul infracțiunii, fie fapta nu a fost săvîrșită de inculpat.

În motivarea apelului a invocat că:

- dispozitivul sentinței vine în contradicție cu motivarea acesteia și anume pe capătul de acuzare privind jaful părții vătămate, Viștac M., instanța contrar

circumstanțelor declarate de către martori și partea vătămată, l-a condamnat pe Siuzev A. pe acest episod. De asemenea, partea vătămată Viștac M. în cadrul ședințelor judiciare a declarat că, la faza urmăririi penale a fost influențată de către procuror de a-și schimba declarațiile;

- pe capătul de acuzare privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod Penal, prima instanță nu s-a referit la declarațiile martorului Miron A. pe care le consideră mincinoase, iar acuzarea nu a probat faptul apartenenței munițiilor lui Siuzev A. și nu altor persoane;

- pe capătul de acuzare privind jaful bunului de la Apcel S., consideră că prima instanță neîntemeiat a respins cererea de împăcare a părților și încetarea procesului penal.

3.2 Avocatul Daniel Șontea în numele inculpatului Lipencov V. care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care ultimul să fie achitat, din motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat.

În motivarea apelului a invocat că:

- niciuna din alegațiile indicate în rechizitoriu nu și-a găsit confirmare, ci din contra, probele învinuirii examinate minuțios în instanța de judecată confirmă lipsa faptelor prejudiciabile imputate inculpatului Lipencov V., iar probele la care face referire prima instanță se referă doar la inculpatul Siuzev A.;

- prima instanță a respins probele apărării, fără a indica motivele, apreciind critic declarațiile părții vătămate Viștac M., nemotivând concluzia sa și nereferindu-se la răspunderea penală a părții vătămate pentru darea de depoziții false;

- în urma cercetării judecătorești s-a constatat că, bunul a fost sustras de inculpatul Siuzev A., iar partea vătămată careva pretenții de ordin moral sau material nu are față de inculpatul Lipencov V.;

- inculpatul Lipencov V. a fost reținut ilegal, deoarece potrivit procesului-verbal, reținerea de facto a bănuitului a avut loc la data 26.03.2013, ora 14.20 min., dar de fapt, conform înscrisului privind evidența la locul de muncă a angajaților SA „Bucuria”, depozițiile martorului Clocușnean (șeful pazei SA „Bucuria”) și Cebotari O., reținerea a avut loc la data de 26.03.2013, ora 10.33 min., adică cu aproximativ patru ore mai devreme decât a fost întocmit procesul-verbal de reținere a persoanei, de asemenea a fost încălcat și dreptul inculpatului prevăzut la art. 173 Cod de procedură penală, de a înștiința o persoană apropiată despre locul unde acesta este deținut;

- la unele acțiuni făcute pe parcursul urmăririi penale, nu a participat translatorul, iar actele procedurale nu au fost traduse bănuitului, învinuitului Lipencov V. în limba pe care o cunoaște.

3.3 Inculpatul Lipencov V., care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat, din motiv că fapta nu a fost comisă de el.

În motivarea apelului a invocat că:

- prima instanță l-a recunoscut vinovat în baza declarațiilor părții vătămate Viștac M. și a martorului Zorcov M., care au indicat în cadrul ședinței de judecată că nu au văzut cine anume a sustras geanta împreună cu nootebook-ul și în ce mod l-a

sustras, astfel considerînd aceste probe indirecte și inadmisibile;

- faptul că la data de 26.03.2013 ora 05.00 se afla în ap. 42 str. G. Vieru 25 mun. Chișinău, sect. Rîșcani se confirmă prin declarațiile martorilor Salnicov O., Salnicova A. și Miron A.;

- prima instanță a motivat și întemeiat sentința în baza depozițiilor părții vătămate, Viștac M. și a martorului Zorcov M. date în cadrul urmăririi penale, ceea ce contravine prevederilor art. 384 alin. (4) Cod de procedură penală;

- asupra sa nu au fost găsite careva obiecte, iar pe corpurile delictu nu sunt amprentele sale digitale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2015, au fost admise parțial și din oficiu apelurile, casată sentința și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, a fost încetat procesul penal în privința lui Siuzev A., în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, pe episodul jafului părții vătămate, Apcel S., pe motivul împăcării părților. De asemenea au fost recunoscuți vinovați și condamnați:

Siuzev A., în baza:

- art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, cu aplicarea art. 82 Cod penal, la 5 ani închisoare fără amendă;

- art. 290 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 82 Cod penal, la 2 ani închisoare.

Conform art. 84 Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate lui Siuzev A., i-a fost stabilită pedeapsă definitivă 5 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis;

Lipencov V., în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, la 4 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, vinovăția lui Siuzev A. în privința părții vătămate Apcel S., se dovedește prin declarațiile ultimului, a părții vătămate Apcel S., a martorilor Evtusenco A. și Cernat A., precum și prin materialele și probele scrise: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 12.02.2013 (f.d.8-12 v.1); ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delictu din 26.02.2013 (f.d. 13 v. 1).

Instanța de apel a considerat necesar a recalifica acțiunile inculpatului Siuzev A. de la art. 187 alin. (2), lit. f) Codul Penal, la art. 187 alin. (1) Cod penal, cu excluderea calificativului, „cauzarea de daune în proporții considerabile”, deoarece paguba pricinuită de către inculpat în mărime de 1.000 lei, pentru partea vătămată, Apcel S., incontestabil, nu poate fi considerată daună considerabilă. La fel, instanța de apel a încetat procesului penal în privința lui Siuzev A. pe art. 187 alin. (1) Cod Penal, pe episodul jafului părții vătămate, Apcel S., pe motivul împăcării părților.

De asemenea, instanța de apel a constatat că, vina inculpatului Siuzev A. este demonstrată integral și pe episodul privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod Penal, care se confirmă prin declarațiile martorilor Miron A., Salnicov O., Salnicova A., precum și materialele cauzei: procesele-verbale de confruntare între Siuzev A. și martorii Salnicov O., Salnicov A. și Miron A. (f.d. 61-69, v. 3); procesul-verbal de cercetare la fața locului în cadrul căruia a fost ridicată arma și mai multe muniții/cartușe (f.d. 6 v. 2); raportul de expertiză nr.2025 din 18.04.2013

(f.d. 25-27 v. 3); ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpului delict la cauza penală (f.d. 28 v. 3).

La fel, instanța de apel a apreciat critic afirmațiile inculpatului precum că, nu-i aparțin cartușele depistate în odaia în care dânsul locuia la gazdă, adică ap. nr. 42, str. Gr. Vieru, deoarece ele nu corespund adevărului și sunt date de către ultimul cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală și sînt combătute de celelalte probe analizate mai sus și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și care demonstrează vinovăția lui Siuzev A., în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod Penal.

Referitor la comiterea jafului asupra părții vătămate Viștac M., necătînd la faptul că inculpatul Lipencov V., nu și-a recunoscut vina iar inculpatul Siuzev A. își recunoaște parțial vina instanța de apel a stabilit că, vinovăția lor se demonstrează prin declarațiile părții vătămate Viștac M. date în cadrul urmăririi penale cît și în prima instanță, martorilor Zorcov M., Cebotari O. și Marlean A., precum și prin materialele dosarului: plîngerea lui Viștac M. (f.d. 5 v. 2); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 26.03.2013 (f.d. 11-12 v. 2); planșa - ilustrativă; (f.d. 13, v. 2); procesul verbal de percheziție corporală din 26.03.2013 (f.d. 24 v. 2); procesul verbal de examinare a obiectelor (laptopul de model „Acer Aspire” cu s/nNUSGAEU0032072D7EC7614) (f.d. 16 v. 1); ordonanța de recunoaștere drept corp delict (f.d. 17 v.2); procesul verbal de recunoaștere a obiectului din 27.03.2013(f.d.36 v. 2); planșa ilustrativă (f.d. 37 v. 2); procesul verbal de confruntare din 22.04.2013 efectuat între partea vătămată Viștac M. și învinuitul Lipencov V. (f.d.110-112 v. 2); procesul verbal de confruntare din 23.04.2013, efectuat între martorul Zorcov M. și învinuitul Lipencov V. (f.d.113-114 v. 2).

În opinia instanței de apel, cu toate că declarațiile martorului Zorcov M., Cebotari O. și Marlean A. nu indică direct la inculpații Siuzev A. și Lipencov V. că au comis infracțiunea imputată lor, acestea coroborează cu declarațiile părții vătămate Viștac M. date în cadrul urmăririi penale și confirmă vina acestora în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal.

Instanța de apel a apreciat precum și declarațiile inculpaților referitor la faptul că nu au acționat împreună și de comun acord, precum și nu au aplicat violența nepericuloasă pentru viața și sănătatea persoanei în scopul sustragerii în mod deschis a bunului de la partea vătămată Viștac M., ci doar inculpatul Siuzev A. de unul singur, că nu corespund adevărului și sunt date de către inculpați cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru faptele comise, și care se combat de întreaga sistemă de probe analizate și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și astfel dovedindu-se vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (2), lit. b), e), f) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a considerat că, împăcarea părților pe episodul dat nu este posibilă, deoarece prevederile art. 109 Cod penal sînt aplicabile numai în cazul comiterii unor infracțiuni ușoare sau mai puțin grave.

De asemenea, instanța de apel a conchis că, anume Lipencov V. a sustras laptopul din locuința părții vătămate, Viștac M., întrucît a avut suficient timp să-l ascundă sub haină, în timp ce s-a aflat împreună cu Siuzev A. în odaia părții

vătămate, apoi la sosirea acesteia în odaie, a ieșit repede din apartament. Astfel, inculpatul Siuzev A., nu a putut ascunde laptopul sub scurta sa, întru-cît se îmbrăca și încheia scurta în văzul părții vătămate, care a confirmat că ultimul nu avea asupra sa laptopul.

Poziția apelanților privind lipsa aplicării forței fizice și amenințărilor la momentul sustragerii laptopului, instanța de apel a considerat-o nefondată deoarece, se combate prin declarațiile părții vătămate Viștac M., care a declarat că *„la momentul cînd i-a zis lui Siuzev A. să-i întoarcă lucrurile, pe care el cu Lipencov V. i le-au sustras, Alexandru s-a năpustit asupra ei, a strîns-o la perete, i-a răsucit mâinile și nu-i permitea să iasă din odaie”*.

Cu referire la argumentul apelanților, precum că, pe parcursul urmăririi penale au avut loc unele încălcări procedurale din partea organului de urmărire penală, în privința inculpatului Lipencov V. la reținerea acestuia și precum și la unele acțiuni nu a participat translatorul, instanța de apel a menționat că, potrivit procesului-verbal de prezentare a materialelor de urmărire penală nu a fost formulată nici o cerere de recunoaștere a nulității acestor probe din motivele indicate în apeluri. Astfel, acestea nu sînt relevante în cazul dat, deoarece la urmărirea penală inculpatul Lipencov V. a fost asistat de apărătorul său Scripnic Roman, care a avut obiecții la materialele cauzei, iar prin ordonanța procurorului Savca Serghei din 30.04.2013 a fost respins, ca neîntemeiat demersul apărătorului Scripnic R. cu privire la dezacordul lui cu învinuirea adusă lui Lipencov V. în baza art. 187 alin. (2) Cod penal.

Instanța de apel a menționat și faptul că, prima instanță, condamnând inculpații în baza art. 187 alin. (2) Cod penal, n-a constatat fapta comisă de către aceștia, indicând doar în ce sunt învinuiți inculpații, ceea ce contravine prevederilor art. 394 alin.(1), pct. 1) Cod de procedură penală.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal și anume că inculpatul Lipencov V. a săvîrșit o infracțiune gravă, iar infracțiunile săvîrșite de Siuzev A. se atribuie la categoria celor grave și mai puțin grave. De asemenea, în privința inculpaților a fost constatată prezența circumstanței atenuante - lipsa pretențiilor față de inculpați din partea părții vătămate, iar ca circumstanță agravantă - săvîrșirea unei infracțiuni de către o persoană, care anterior a mai săvîrșit infracțiuni, astfel inculpații avînd antecedente penale nestinse, fiind prezentă în cazul dat recidiva.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în prezenta cauză sînt atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1 Avocatul Ropot Veaceslav în numele inculpatului Siuzev A., prin care solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la o nouă rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată cu adoptarea unei noi hotărîri prin care inculpatul să fie achitat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal și să fie recalificată fapta de la art. 187 alin. (2), lit. b), e), f) Cod penal la art. 187 alin. (1) Cod penal, iar conform art. 109 Cod penal să fie încetat procesul pe motivul împăcării părților.

În motivarea recursului invocă:

- referitor la învinuirea adusă în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra faptului că, prima instanță nu a apreciat critic declarațiile martorului Miron A., care în opinia sa sunt mincinoase, deoarece este imposibilă introducerea cartușelor mai mari ca diametru într-un pistol cu țeava de diametru mai mic și care suplimentar a negat faptul că de facto această armă sportivă nu are încărcător și este destinată pentru trageri cu bile de fier;

- acuzarea nu a probat faptul că munițiile au aparținut anume lui Siuzev A. și nu altor persoane;

- referitor la capătul de acuzare în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, instanța de apel nu s-a expus asupra declarațiilor părții vătămate Viștac M. și martorului Zorcov M. care au declarat la faza de urmărire penală că au fost influențați de către procuror de a-și schimba declarațiile, precizând, în cadrul ședinței de judecată că nu susțin declarațiile date la poliție, dar anume cele date în cadrul ședinței de judecată;

- instanța de apel a lăsat fără motivare argumentul ce se referă la declarațiile martorului Marlean A., colaborator de poliție, care a declarat că la immobilizarea lui Siuzev A. față de acesta au aplicat cu Cebotari O. procedee stil „sambo”, fapt prin care se confirmă că inculpatul Siuzev A. a fost bătut;

- instanța de apel nu s-a expus asupra excluderii calificativelor prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, deoarece ele nu sînt întrunite și probate de acuzare;

- instanțele de fond au încadrat juridic greșit acțiunile lui Siuzev A. în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, urmînd a fi recalificate în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, deoarece acesta singur a sustras laptopul și în cazul în care și Lipencov V. ar fi participat la jaful lui Viștac M. ar fi fost reținut fie în apartamentul acesteia, în taxiul cu care se deplasa Siuzev A., în parcul unde a fost immobilizat Siuzev A. de către colaboratorii de poliție. De asemenea, nu este un raport de expertiză medico-legală prin care ar fi fost constatate leziunile părții vătămate Viștac M. și în final ultima a declarat că laptopul nu prezintă pentru ea un prejudiciu imens;

- acuzarea nu a dovedit prin probe pertinente faptul că, inculpatul Siuzev A. ar fi deținut cartușe ce se califică ca muniții în baza art.290 alin. (1) Cod penal.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală.

6.2 Avocatul Daniel Șontea în numele inculpatului Lipencov V., prin care solicită casarea deciziei instanței de apel, cu achitarea inculpatului pe motiv că fapta nu a fost săvîrșită de către acesta.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel în motivarea deciziei a indicat că admite parțial apelul inculpatului Lipencov V. și apelul apărătorului Șontea D. în numele inculpatului, însă în partea dispozitivă pedeapsa aplicată de prima instanță a fost lăsată nemodificată;

- instanța de apel nu a indicat care probe confirmă vinovăția inculpatului Lipencov V., în baza art. 187 alin. (2), lit. b), e), f) Cod penal, iar probele pe care le menționează se referă doar la inculpatul Siuzev A.;

- probele părții apărării au fost respinse fără a fi indicat motivul;

- probele acuzării și apărării, cum sînt declarațiile părții vătămate Viștac M., martorilor Zorcov M., Salinikov O., Salinicova A., Miron A., Cebotari O. și Mîrlean A. confirmă că Lipencov V. nu a participat la sustragerea bunului altei persoane în mod deschis;

- în urma cercetării judecătorești s-a constatat că, bunul a fost sustras de inculpatul Siuzev A., iar partea vătămată careva pretenții de ordin moral sau material nu are față de inculpatul Lipencov V. De asemenea nevinovăția ultimului se confirmă și prin faptul că partea vătămată, Viștac M. împreună cu inculpatul Siuzev A. au depus în instanța de judecată o cerere prin care se confirmă că cei doi s-au împăcat pe faptul comiterii sustragerii laptopului;

- instanța de apel nu a apreciat corect probele administrate și eronat a ajuns la concluzia că inculpatul Lipencov V. a acționat împreună și de comun acord cu Siuzev A. și au sustras în mod deschis un laptop de model „Acer Aspire” în valoare de 4.000 lei, ce-i aparține părții vătămate Viștac M.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12) Cod de procedură penală.

6.3 Inculpatul Lipencov V. prin care solicită casarea acestora, cu emiterea unei hotărîri de achitare pe motiv că fapta nu a fost săvîrșită de către acesta.

În motivarea recursului invocă că:

- instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel;

- prima instanță și instanța de apel l-a recunoscut vinovat în baza declarațiilor părții vătămate Viștac M. și a martorului Zorcov M., care au indicat în cadrul ședinței de judecată că nu au văzut cine anume a sustras geanta împreună cu notebook-ul și în ce mod l-a sustras, astfel considerând aceste probe indirecte și inadmisibile în calitate de dovezi;

- instanța de apel în motivarea deciziei a indicat că, admite parțial apelul inculpatului Lipencov V. și apelul apărătorului Șontea D. în numele inculpatului, însă în partea dispozitivă pedeapsa aplicată de prima instanță a fost lăsată nemodificată;

- faptul că la data de 26.03.2013 ora 05.00 se afla în ap. 42 str. G. Vieru 25 mun. Chișinău, se confirmă prin declarațiile martorilor Salinikov O., Salinicova A. și Miron A.;

- probele părții apărării au fost respinse fără a fi indicat motivul.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sînt vădit neîntemeiate.

8.1 Cu referire la recursul declarat de către avocatul Ropot Veaceslav în numele inculpatului Siuzev Alexandr.

Autorul își întemeiază recursul său în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului

pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; precum și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul a invocat, referitor la învinuirea adusă lui Siuzev A., în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra declarațiilor martorului Miron A., apreciate critic de partea apărării, care le consideră mincinoase, precum și asupra dezacordului că partea acuzării nu a probat faptul apartenenței munițiilor anume lui Siuzev A. și nu altor persoane.

Însă, instanța de recurs, analizând textul deciziei atacate constată că, temeiul invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată. Din textul deciziei recurate se constată că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate, apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității acestora și care în ansamblul lor, au confirmat corectitudinea condamnării inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii imputate.

Astfel, Colegiul penal consideră că, declarațiile martorului Miron A. au fost apreciate just de către instanța de apel, deoarece confirmă faptul că inculpatul Siuzev A. păstra muniții în odaia în care locuia la gazdă și coroborează cu declarațiile martorilor Salnicov O., Salnicova A. și raportul de expertiză nr. 2025 din 18.04.2013 care indică direct la faptul că inculpatul Siuzev A. a comis infracțiunea prevăzută de art. 290 alin. (1) Cod penal și anume, păstrarea ilegală a munițiilor fără autorizația corespunzătoare.

Ce ține de critica precum că, instanța de apel nu s-a expus asupra dovedirii apartenenței munițiilor inculpatului Siuzev A. și nu altor persoane, Colegiul atestă că au constituit obiect de studiu în instanța de apel și asupra cărora această instanță s-a expus motivat în hotărârea sa (f.d. 197 v. 6). Astfel, rezumând în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, Siuzev A., în săvârșirea acțiunilor prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal.

Argumentul avocatului pe capătul de învinuire a lui Siuzev A. privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2), lit. b), e), f) Cod penal, și anume că, instanța de apel nu s-a expus referitor la declarațiile părții vătămate Viștac M. și martorului Zorcov M., care în cadrul cercetării judecătorești au declarat că la faza de urmărire penală au fost influențați de către procuror pentru a-și schimba declarațiile, în viziunea instanței de recurs este nefondat, deoarece din textul deciziei instanței de apel rezultă că acestor declarații le-a fost dată o apreciere întemeiată, reținând declarațiile acestora date în cadrul urmăririi penale pentru că coroborează între ele și cu ale martorilor Cebotari O. și Marlean A., date în cadrul ședinței de judecată prin care se confirmă vina inculpaților în comiterea infracțiunilor imputate.

Referitor la argumentul invocat de către apărătorul inculpatului Siuzev A., precum că, instanța de apel nu s-a expus asupra alegațiilor ce țin de maltratarea ultimului la momentul reținerii, Colegiul penal consideră, că deși instanța de apel nu s-a expus asupra argumentului dat, aceasta nu poate răsturna soluția adoptată în prezenta speță, dat fiind faptul că potrivit ordonanței din 22.04.2013 emisă de Procuratura Botanică mun. Chișinău (f.d. 110-112 v. 5), a fost refuzat în pornirea urmăririi penale sub aspectul vizat, din motiv că fapta colaboratorilor de poliție nu întrunește elementele infracțiunii, iar acțiunile polițiștilor au fost considerate ca legale deoarece inculpatul Siuzev A. nu s-a supus cerințelor legitime ale acestora și a opus rezistență la momentul reținerii, fapt menționat și în hotărârea primei instanțe.

Ce ține de critica recurentului precum că, instanța de apel nu s-a expus referitor la excluderea calificativelor prevăzute la lit. b), e) alin. (2) art. 187 Cod penal, deoarece în opinia apărării ele nu sunt întrunite și probate de acuzare, Colegiul, o consideră nefondată. Prin urmare asupra acestui argument, analizând textual decizia instanței de apel, la motivarea soluției adoptate în modul expus în textul deciziei, Colegiul consideră că această instanță în urma analizei conglomeratului de probe administrate, la caz, a respins motivat argumentele invocate în acest sens, astfel, în consecință prezumându-se netemeinicia excluderii calificativelor prevăzute la lit. b), e) alin. (2) art. 187 Cod penal.

Totodată, instanța de recurs consideră că, în prezenta speță nu și-a găsit confirmarea temeiul pentru recurs invocat de către apărătorul Ropot V. și prevăzut la la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în ce privește încadrarea juridică greșită a acțiunilor inculpatului Siuzev A. în baza art. 187 alin. (2), lit. b), e), f) Cod penal.

La analiza prezenței temeiului de casare invocat și anume - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, instanța de recurs menționează că, este necesar să se țină cont de fapta săvârșită, cum a fost stabilită aceasta de către instanțele inferioare, precum și să se stabilească, dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, corespunzătoare faptei constatate, și numai în cazul când fapta a fost încadrată în baza unei alte norme penale, este posibil de conchis că aceasta a fost încadrată juridic greșit.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

În prezenta speță, inculpații au fost învinuiți de către organul de urmărire penală și condamnați pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2), lit. b), e), f) Cod penal. Din conținutul deciziei instanței de apel, concluzia privind vinovăția inculpaților în comiterea faptei imputate, rezultă din totalitatea probelor administrate la caz și redată la pct. 5 al prezentei decizii, care au fost nemijlocit verificate suplimentar în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, în baza cărora s-au stabilit cu certitudine că inculpații, inclusiv și Siuzev A., au săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal și anume, *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de două sau mai multe*

persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei și cu cauzarea de daune în proporții considerabile, așa precum a și fost indicat în rechizitoriu prin care a fost sesizată instanța de judecată.

În opinia Colegiului, faptul că infracțiunea incriminată a fost comisă *împreună și de comun acord de către inculpații Siuzev A. și Lipencov V.* se dovedește prin declarațiile părții vătămate Viștac M., date în cadrul urmăririi penale și la audierea inițială în cadrul ședinței de judecată, care a confirmat că, în timp ce se afla la bucătărie cu Zorcov M., inculpații Lipencov V. și Siuzev A. erau în odaia unde se afla laptopul, iar când partea vătămată a intrat în acea odaie, inculpații se aflau acolo și vorbeau ceva între ei, totodată inculpatul Siuzev A. căuta printre lucrurile ei, iar când ea a întrebat ce s-a întâmplat, inculpatul Lipencov V. repede a ieșit din odaie și a fugit. În același timp partea vătămată a observat lipsa laptopului și i-a zis lui Zorcov M. să-l ajungă din urmă pe inculpatul Lipencov V.

De asemenea, comiterea faptei cu calificativul „săvârșită de două persoane” se confirmă și prin faptul că la rugămintea părții vătămate de a-i întoarce laptopul, inculpatul Siuzev A. i-a zis că *”îl vor întoarce (la plural) înapoi atunci, când își v-a schimba comportamentul”*. Totodată, partea vătămată a declarat, că în timp ce inculpatul Siuzev A., ieșea din apartament, el a sunat pe cineva la telefon și a întrebat *”dacă totul este în regulă și dacă a ajuns”*. La fel, partea vătămată a concretizat că la momentul plecării inculpatului Siuzev A., în timp ce își încheia scurta era vizibil că nu avea sub haină careva obiecte.

Instanța de recurs consideră că, instanțele de fond just au conchis că inculpații au săvârșit împreună infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, învederînd și declarațiile martorului Zorcov M., din care rezultă că, după săvârșirea infracțiunii de către inculpați, pentru a concluda cu poliția și a-i determina pe ambii să iasă la legătură, acesta l-a sunat pe inculpatul Siuzev A. să vină la „Palermo”, astfel la locul înțelegerii au venit ambii inculpați cu o mașină de taxi. În timp ce se deplasa spre taxi, a observat cum inculpatul Lipencov V. a ieșit din taxi și s-a deplasat în direcția parcului. Intrînd în taxi și discutînd cu inculpatul Siuzev A., de ce au venit așa tîrziu, acesta vorbea la plural, iar la sosirea poliției s-a depistat că ultimul avea asupra sa laptopul sustras de la partea vătămată Viștac M.”, faptul dat fiind confirmat și prin procesul verbal de percheziție corporală din 26.03.2013 (f.d. 24 v. 2). Mai mult ca atât, potrivit procesului-verbal de confruntare din 22 aprilie 2013, dintre inculpatul Lipencov V. și partea vătămată Viștac M. (f.d. 111 v. 2), însuși inculpatul a confirmat că, dînsul se afla în taxi împreună cu Siuzev A. De asemenea, acest fapt rezultă și din declarațiile martorului Cebotari O., care a declarat că, Siuzev A., aflîndu-se la comisariat, a comunicat că Lipencov V. era cu el în taxi (f.d. 190 v. 4), cît și din declarațiile martorilor Miron A. și Salnicova A., care au menționat că, dimineața cînd a venit inculpatul Lipencov V. acesta a comunicat că Siuzev A. a fost reținut. Astfel, analizînd aceste probe în cumul, în opinia Colegiului penal, întemeiat au permis instanței de apel de a conchide că ambii inculpați au săvârșit infracțiunea imputată.

Faptul că infracțiunea a fost săvârșită cu calificativul „aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei”, Colegiul penal consideră că se confirmă prin declarațiile părții vătămate date în cadrul urmăririi penale (f.d. 9-10 v.

2) care a declarat că după ce inculpatul Lipencov V. a ieșit din odaie și a fugit, dînsa i-a zis inculpatului Siuzev A. să-i întoarcă lucrurile pe care ambii le-au sustras, în urma căreia, s-a năpustit asupra ei, a strîns-o la perete, i-a răsucit mîinile și nu-i permitea să iasă din odaie.

Cu referire la faptul că, partea vătămată ulterior în cadrul ședinței de judecată la audierea suplimentară și-a schimbat declarațiile, precum că, nu a văzut momentul sustragerii laptopului și inculpații nu au aplicat violență nepericuloasă pentru viața ei, Colegiul penal apreciază ca juste concluziile instanței de apel privind aprecierea critică a acestor declarații, considerînd că sunt date în scopul exonerării inculpaților de la răspundere penală, pentru că sînt în contradicție cu celelalte probe.

Referitor la săvîrșirea infracțiunii cu calificativul „*cu cauzarea de daune în proporții considerabile*”, Colegiul penal statuează că, instanțele de fond întemeiat au reținut faptul că, valoarea bunului sustras este de 4.000 lei, iar la momentul comiterii faptei partea vătămată nu lucra și deoarece situația materială a acesteia era grea, dînsa intenționa să vîndă laptopul, de unde rezultă că, prejudiciul adus părții vătămate în urma săvîrșirii infracțiunii este considerabil.

Ce ține de argumentele recurentului precum că, partea vătămată a declarat în ședința de judecată că, dispune de salariu pentru îngrijirea unei bătrîne în sumă de 3.000 lei, indemnizație în mărime de 700 lei și că valoarea laptopului nu prezintă pentru ea un prejudiciu imens, dispunînd de alte bunuri care au o valoare mai mare, instanța de recurs le apreciază critic din motiv că nu au fost probate și au fost făcute pentru a fi indusă instanța pe o pistă greșită, întru recalificarea acțiunilor inculpatului Siuzev A. de la art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal la art. 187 alin. (1) Cod penal, pentru a fi încetat procesului penal în temeiul împăcării părților.

Deci, luând în considerație circumstanțele cauzei, conținutul probelor supra menționate și celelalte probe specificate în textul hotărârilor judecătorești atacate, analizate prin prisma coroborării lor, Colegiul consideră juste concluziile instanței de apel privind încadrarea acțiunilor inculpaților, inclusiv a lui Siuzev A., în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal.

Respectiv, temeiul pentru recurs - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, în prezenta cauză supusă examinării în privința inculpatului, Siuzev A., nu și-a găsit confirmarea.

În continuare, instanța de recurs reține că, autorul recursului invocă în prezenta speță temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în argumentarea căruia indică că, acuzarea nu a dovedit prin probe pertinente faptul că, inculpatul Siuzev A. ar fi deținut cartușe ce se califică ca muniții în baza art. 290 alin. (1) Cod penal.

Sub aspectul situației de “neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la judecarea cauzei, a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 26, 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a

cercetat sub toate aspectele probele administrate de părți, care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului Siuzev A., în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, adică, *păstrarea ilegală a munițiilor fără autorizația corespunzătoare*.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual cât în textul sentinței, atât și în textul deciziei instanței de apel. Temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală, mai mult ca atât, nici partea apărării nu invocă ilegalitatea obținerii cărorva probe pe parcursul procesului penal.

Instanța de apel, în opinia Colegiului, întemeiat a considerat declarațiile inculpatului privind nerecunoașterea vinovăției, ca fiind combătute prin materialele cauzei, și anume, declarațiile martorilor Miron A., Salnicov O. și Salnicova A., precum și materialele cauzei: procesele-verbale de confruntare între Siuzev A. și martorii Salnicov O., Salnicov A. și Miron A. (f.d. 61-69 v. 3); procesul-verbal de cercetare la fața locului în cadrul căruia a fost ridicată arma și mai multe muniții/cartușe (f.d. 6 v. 2); raportul de expertiză nr. 2025 din 18.04.2013 (f.d. 25-27 v. 3); ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpului delict la cauza penală (f.d. 28 v. 3). În esență pe parcursul procesului penal în cauză au fost administrate suficiente probe, care dovedesc vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate.

Rezumînd cele menționate mai sus, Colegiul apreciază că situația de fapt a fost stabilită de prima instanță și de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat, încadrarea juridică dată faptelor este justă și corespunde situației de fapt reținute, în mod corect apreciind că sunt îndeplinite în cauză condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului sub aspectul infracțiunii reținute în sarcina lui.

Astfel, analizînd argumentele invocate de către partea apărării în recurs, *„acuzarea nu a dovedit prin probe pertinente faptul că, inculpatul Siuzev A. ar fi deținut cartușe ce se califică ca muniții în baza art. 290 alin. (1) Cod penal”*, Colegiul constată că, acestea au fost invocate și în cererea de apel, constituind obiect de discuție în instanța de apel, care respectînd prevederile art. 414 alin. (3), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a adoptat o hotărîre legală, întemeiată și motivată, de aceea, Colegiul își însușește argumentele acestei instanțe, argumente fundamentate în fapt și în drept, ample prezentate în hotărîrea instanței de apel, și apreciază că nu este necesară reluarea acestora, constatîndu-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces și probele puse la baza hotărîrilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor.

Reieșind din cele menționate, Colegiul penal, consideră că este lipsit de relevanță în speța supusă examinării, temeiul pentru recurs, prevăzut de pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept, atunci cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Colegiul penal concluzionează că, instanța de apel corect a menținut concluzia primei instanțe privind încadrarea acțiunilor lui Siuzev A., în baza art. 290 alin. (1)

Cod penal. Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii în acțiunile inculpatului.

8.2 Cu referire la recursul declarat de către inculpatul Lipencov Valentin și avocatul Daniel Șontea în numele inculpatului.

Avocatul Șontea D. își întemeiază recursul său în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12) Cod de procedură penală, însă în textul recursului invocă faptul că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii, instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței, precum și nu au fost întrunite elementele infracțiunii*. Astfel, se atestă temeiurile pentru recurs prevăzute la pct. 6 și 8 alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Totodată, inculpatul Lipencov V. în recursul său nu a făcut trimitere la un careva temei concret prevăzut de art. 427 Cod de procedură penală, însă din textul recursului se constată că acesta semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 6) și 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Așadar, în argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurenții au menționat că, instanța de apel *în motivarea deciziei a indicat că admite parțial apelul inculpatului Lipencov V. și apelul apărătorului Șontea D. în numele inculpatului, însă în partea dispozitivă pedeapsa aplicată de prima instanță a fost lăsată nemodificată*.

La acest capitol, Colegiul penal consideră argumentul în cauză nefondat, deoarece instanța de apel în conformitate cu art. 415 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, este în drept să admită parțial apelurile și din oficiu conform art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, să caseze sentința primei instanțe, deoarece nu a fost constatată fapta comisă de către inculpați, astfel fiind corectată eroarea admisă de prima instanță. De asemenea, instanța de recurs conchide că, la pronunțarea deciziei instanța de apel a respectat întocmai prevederile art. 410 Cod de procedură penală, neagravând situația inculpaților.

Criticile recurenților referitor la faptul că, instanța de apel nu a indicat care probe confirmă vinovăția inculpatului Lipencov V. în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, iar probele menționate se referă doar la inculpatul Siuzev A. și probele părții apărării au fost respinse fără a fi indicat motivul, instanța de recurs le consideră neîntemeiate, deoarece în cuprinsul deciziei instanței de apel sînt indicate și descrise detaliat probele care confirmă vina inculpatului Lipencov V. în comiterea jafului împotriva părții vătămate Viștac M. și care sînt redată și în pct. 5 al prezentei decizii.

În viziunea Colegiului, instanța de apel a făcut o analiză amplă și detaliată a probelor, inclusiv și la capătul înțelegerii prealabile a inculpaților de comiterea jafului, care confirmă învinuirea adusă lui Lipencov V. în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal. Astfel, toate probele prezentate au primit o apreciere la justa valoare, iar concluziile făcute de instanțele judiciare ierarhic inferioare rezultă din lucrările dosarului și concordă cu situația factologică.

Din textul recursurilor declarate, Colegiul reține că, la baza acestora sînt invocate argumente privind aprecierea critică a probelor administrate la caz și anume a declarațiilor părții vătămate Viștac M., și a martorilor Zorcov M., Salnicov O., Salnicova A., Miron A., Cebotari O. și Mîrlean A., care confirmă că inculpatul

Lipencov V. nu a participat la sustragerea bunului altei persoane, ceea ce a dus la admiterea unei erori grave de fapt și pronunțarea unei hotărâri greșite de condamnare în privința inculpatului, Lipencov V., fapt ce în opinia apărătorului este incident temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

La acest capitol, instanța de recurs menționează că, *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul prevăzut de legislator în art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Subsidiar, Colegiul precizează că, eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Verificînd probatoriul administrat în cauză prin prisma criticii formulate, în sensul că inculpatul Lipencov V. nu este vinovat de săvîrșirea infracțiunii de jaf, săvîrșită de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei și cu cauzarea de daune în proporții considerabile și că a fost comisă o gravă eroare de fapt, Colegiul o apreciază ca neîntemeiată.

Astfel, Colegiul consideră că, instanța de apel corect a concluzionat că, deși, inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea faptei imputate, vinovăția lui și-a găsit pe deplin confirmare prin cumulul de probe administrate la caz, iar temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

În opinia instanței de recurs, declarațiile date de către partea vătămată Viștac M., și a martorilor Zorcov M., Salinikov O., Salinicova A., Miron A., Cebotari O. și Mîrlean A., și-au găsit confirmarea prin coroborare între ele și cu alte probe cercetate în cadrul ședințelor instanțelor de fond. După cum rezultă din textul hotărîrilor judecătorești, instanțele au descris conținutul acestor probe în modul în care partea vătămată și martorii sus menționați au relatat informațiile cunoscute de ei, referitor la faptul jafului părții vătămate Viștac M., săvîrșit de către inculpați și le-au fost date o apreciere obiectivă și corectă. Prin urmare, Colegiul statuează că, temeiul pentru recurs invocat și prevăzut de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu este incident în prezenta speță.

Precum a fost menționat supra, avocatul Șontea D., de asemenea, invocă drept temei pentru recurs pct. 10), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale și cînd faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*. Însă, luînd în considerație că avocatul doar indică drept temei pentru recurs pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, fără a aduce careva argumente, instanța de

recurs nu se va expune asupra acestui temei. Totodată din conținutul recursului declarat, Colegiul atestă că, avocatul Șonțea D. la fel ca și inculpatul Lipencov V., critică stabilirea vinovăției ultimului în săvârșirea infracțiunii imputate și solicită achitarea lui, deoarece în opinia sa, nu au fost apreciate corect probele administrate și eronat s-a ajuns la concluzia condamnării inculpatului. Deci, în astfel de împrejurări, instanța de recurs consideră că, de fapt apărătorul Șonțea D., în recursul său ca și inculpatul Lipencov V. semnaleză temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin prisma neîntrunirii elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatului, Lipencov V.

Prin urmare, este alogică și invocarea concomitentă și a temeiului pentru recurs stipulat la pct. 12) al aceleiași norme, precum că, *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, deoarece în asemenea abordare, se subînțelege că totuși inculpatul a săvârșit o careva infracțiune, însă aceasta nu a fost încadrată juridic corect.

Pe această linie de considerente, dat fiind faptul că inculpatul Lipencov V. nu recunoaște săvârșirea crimei imputate, Colegiul penal va examina recursurile prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Din textul recursurilor rezultă că, în viziunea recurenților instanța de apel nu a apreciat corect probele administrate și eronat a ajuns la concluzia vinovăției inculpatului, Lipencov V., în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal.

Prin urmare, argumentele recurenților precum că, probele administrate la caz, confirmă că inculpatul Lipencov V. nu a participat la comiterea jafului, iar bunul a fost sustras doar de inculpatul Siuzev A., instanța de recurs le apreciază ca neîntemeiate, asupra cărora s-a expus la analiza recursului declarat de avocatul Ropot V. în numele inculpatului Siuzev A. ce ține de argumentul privind încadrarea juridică a faptei și care sânt valabile și în privința inculpatului Lipencov V.

În ce privește motivul precum că, inculpatul a fost recunoscut vinovat în baza declarațiilor părții vătămate Viștac M. și a martorului Zorcov M., care au indicat în cadrul ședinței de judecată că nu au văzut cine anume a sustras geanta împreună cu notebook-ul și în ce mod l-a sustras, Colegiul penal îl consideră neîntemeiat, deoarece declarațiile au fost date în scopul exonerării inculpaților de la răspundere penală și care sânt în contradicție cu celelalte probe ce au fost analizate și asupra cărora de asemenea Colegiul s-a expus în prezenta decizie.

Subsidiar, referitor la critica recurenților, precum că declarațiile martorilor Salnicov O., Salnicova A. și Miron A. confirmă că la data de 26.03.2013 ora 05.00 se afla în ap. 42 str. G. Vieru 25 mun. Chișinău, Colegiul penal menționează că, instanțele de fond corect au constatat probele și au reținut declarațiile martorilor Salnicov O. și Salnicova A. din care rezultă că, în noaptea reținerii inculpatului Siuzev A., în jurul orei 05.00 dimineața inculpatul Lipencov V. abia a intrat în ap. 42 din str. G. Vieru 25 mun. Chișinău și le-a comunicat că Siuzev A. a fost reținut (f.d. 208, 203 verso v.4). De asemenea, martorul Miron A. a comunicat că, despre faptul că, inculpatul Siuzev A. a fost reținut i-a spus inculpatul Lipencov V. dintîi la telefon, ulterior i-a relatat detaliat

la orele 05.00 dimineața când a intrat în apartament, de asemenea a menționat și despre un laptop și din cele relatate a înțeles că cei doi au fost împreună (f.d.215 v.4).

Astfel, instanța de recurs conchide că, declarațiile martorilor Salnicov O., Salnicova A. și Miron A. colaborează cu declarațiile martorilor Zorcov M., Marlean A., Cebotari O. și dovedesc că inculpatul Lipencov V. pînă a veni în ap. 42 din str. G. Vieru 25, mun. Chișinău în jurul orei 05.00 dimineața, a văzut momentul reținerii inculpatului Siuzev A., cu care acesta s-a deplasat în taxi și asupra căruia a fost depistat laptopul sustras de la partea vătămată Viștac M.

Așadar, analizînd cumulul de probe administrat în prezenta cauză, se confirmă cu certitudine vinovăția inculpatului Lipencov V. în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, precum și prezența elementelor acestei infracțiuni, în acțiunile săvîrșite de către inculpat.

În concluzie, rezumînd cele expuse mai sus, constatînd că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpaților Siuzev A. și Lipencov V., nefiind identificată de instanța de recurs vreo eroare judiciară, care ar putea servi drept temei de casare a hotărârilor judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurenți în recursurile ordinare diferite spre examinare.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sînt vădit neîntemeiate, acestea urmează a fi declarate inadmisibile.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Lipencov Valentin și avocatul său Daniel Șontea, avocatul Ropot Veaceslav în numele inculpatului Siuzev Alexandr, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2015 și a sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 05 mai 2014, în cauza penală privindu-i pe **Lipencov Valentin Alexandr** și **Siuzev Alexandr Vitali**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 30 septembrie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie